

можало да се очаква отъ него: едни уморилъ съ мъжки, на други извадилъ очи-тѣ, а на нѣкои цѣкъ изсѣкълъ прѣсти-тѣ, рѣце-тѣ, уши-тѣ, носа и езика. Най-послѣ и него убилъ единъ Римлянинъ, комуто той обезчестилъ жена-та — и ето какъ Иванъ XII, свърши своя мръсенъ животъ.

Таквизи грозни трагедии се продължавали въ Римъ и по-сѣдне. . . . Иванъ XIII билъ удушенъ въ тъмница-та; Бенедикъ VII по заповѣдъ-та на Бонифация VII билъ уморенъ отъ гладъ; Иванъ XIV билъ затворенъ въ крепость-та на св. Ангела и убитъ, а подиръ смъртъ-та на Бонифация VII простия народъ разкъсълъ и влѣкълъ по улици-тѣ негова трупъ. Въ 966 г. императоръ Отонъ III постави за папа своя сродникъ Бруно, който се нарѣкълъ Григоръ V. Сина на Теодора млада-та — Кресенций, който заповѣдвалъ по това време въ крепость-та на св. Ангела изпѣди изъ Римъ Григория и вмѣсто него постави Ивана XVI. Ала въ 997 година Отонъ изново дойде съ войска въ Римъ, улови Кресенция и му отсѣче главата. На Ивана XVI по заповѣдъ-та на императора извадиха очи-тѣ, отеѣкохъ му носа и езика, па така обезобразенъ качихъ го на магаре, като му обърнахъ лицето къмъ опашка-та на магаре-то и го водихъ по сички-тѣ улици на Римъ. Най-послѣ го предадохъ въ рѣце-тѣ на простия народъ, който се подигравалъ съ него колкото искалъ. Въ 1033 г. стана папа единайсето-годишно-то дѣте Бенедикъ XI. По своя животъ той билъ оште по-лошъ и отъ Ивана XII. Два пѣти Римляни-тѣ го пѣдили изъ Римъ и